

særlige Budgetter for hver Landsdeel. Jeg maa gjentage, at man da først ved en Opsummering af disse særlige Overskud vil kunne komme til at danne Overskuddet for hele Staten. Hvis en Landsdeel da ikke skulde være istand til ganske alene at udrede sine Udgifter, bliver det, som sagt, en Selsfølge, at de andre Landsdele foreløbigt maae komme den tilhjælp af det sælles Overskud; men dette bliver kun en Opfordring til at omregulere denne Landsdeels Budget paa den Maade, som jeg allerede har anført, enten ved at forsøge dens Indtægter eller formindste dens Udgifter, eller ved at bestemme et andet Forhold for det Bidrag, som den skal yde til de sælles Fornødenheder. Det er disse Bemærkninger, jeg har villet fremføre, idet jeg forøvrigt, naar den ærede Forslagsstiller, som har stillet sig i Spidsen, vil tage Forslaget tilbage, vil være meget tilbøielig til at slutte mig til ham.

Sage: Det var kun et Udtryk af den ærede Finantsminister, som jeg ønskede at bevirgtige. Han meente nemlig, at det forrige Finantsudvalg vilde slaae Noget „fast“, ved at forlange Overskuddet opført for Kongeriget alene; men jeg troer ikke, at det med Rette kan siges, og jeg troer endnu mindre, at man med nogen Berettigelse kan sige, at den saakaldte Overskuds-Paragraph nogensinde af Finantsudvalget har været betragtet som et politisk Spørgsmaal. Har man betragtet den som et politisk Spørgsmaal, har det sandeligt ikke været fra Finantsudvalgets Side. Dengang Finantsudvalget fik Regjeringens Forslag, hvori Indtægterne og Udgifterne vare opførte med $\frac{3}{5}$ og $\frac{2}{5}$, gik man ind paa det, fordi vi vare, hvad man kalder, i en Overgangstid; vi arbejdede altsaa Finantsforlaget igjennem, kom tilende dermed og saae, at der var en vis Balance, som vi Røbmand kalde det, et vist Beløb som Overskud. Da vi altsaa havde arbejdet Sagen igjennem for Danmarks Bedkommende, saa syntes det ganske simpelt og naturligt, at der ogsaa for Danmarks Bedkommende blev opført det Overskud, der derved udkom; men vi bemærkede udtrykkeligt, da denne Sag var paa Bane, at derved vilde slet ingen Fortred ske med Hensyn til den fremtidige Ordning

af de finantstille Forhold, og at derved navnlig ikke vilde lægges den ringeste Hindring i Veien for den Maade, hvorpaa man, om jeg maa bruge det Udtryk, vilde gaae i Compagnie med de andre Landsdele, som vi dengang endnu ikke havde med at bestille. Vi havde udtrykkeligt under Finantslovens Behandling flere Udgifter, som vi opførte for Kongeriget alene, og vi havde, jeg gjentager det, alene at forhandle om Kongeriget Danmarks Bengevæsen. Vi fandt derfor alt vort Arbejde temmelig unyttigt, naar ikke Overskuddet blev opført for Danmark, indtil Danmark indgik finantstiel Forbindelse med de andre Landsdele. Jeg skal iøvrigt ikke videre omtale dette, men de Herrer, der nærmere interessere sig derfor, vil jeg alene henvise til, hvad det daværende ærede Medlem for Maribo Amts Afd. Valgfreds (Monrad), hvis Nærværelse vi alle meget savne, anførte under en foregaaende Behandling af denne Sag.

Finantsministeren: Det er mig ikke bekiendt, at jeg nogensinde har udtalt mig om den politiske Tanke, der kunde ligge til Grund for det forrige Finantsudvalgs Forslag om Overskuds-Paragraphen; jeg beskæftiger mig overhovedet ikke med at udgrunde, hvilke Tanker, hvilke Hensigter der kunne ligge til Grund for de forskjellige Forslag. At jeg imidlertid havde fuldkommen Ret i min Udtalelse: at Finantsudvalgets Forslag om Overskuds-Paragraphen gik ud paa at slaae et vist finantstiel Resultat fast for Danmarks Bedkommende, uagtet de Forudsætninger, hvortil det knyttede sig, kun vare midlertidige, troer jeg noksom er godtgjort, og jeg tør i den Henseende yderligere henvise til de Dyringer af en forhenværende Rigsdagsmand, som den ærede Rigsdagsmand, der sidst havde Ordet, ogsaa har henvist til, og som skulde tale imod min Mening; thi de forekomme mig meget snarere at tale derfor.

Tscherning: Den næstsidste Taler, det ærede Medlem for Helsingør (Tiemroth) bebrejdede os, forekom det mig, at vi tage hele Finantsloven i Betragtning, for at komme til at afgjøre, om vi vilde yde de $\frac{3}{5}$ til Fællesskabet (Tiemroth): Nei ingenlunde, det er jo nødvendigt; men det er en Anomalie, at